

— Mami, mami, peștișorul meu o să moară! Vino repede, altfel micul meu Léon o să moară de plăcuseală!

Mama l-a privit pe Arthur,
a închis ochii, i-a deschis...

... apoi a zâmbit:

— Atunci, dăruiește-i repede un poem!
Și a plecat la cursul de helicon.

— Un *po-em*? Dar ce-o fi acela un *poem*?
Arthur s-a dus să caute prin bufetul din bucătărie.
— O fi pe-aici vreun poem?
— Nuuuuu, nici urmăăă de poeeeem pe-aici,
au răspuns molatic pastele.

Dar Arthur nu s-a dat bătut.

A dat fuga la Lolo, vânzătorul de biciclete,
care le știe pe toate și râde mereu
și e tot timpul îndrăgostit.

Lolo repară un cauciuc
și fredona.

— Un poem, Arthur, e atunci când iubești:
parcă ai gusta o bucătică de cer.

— A, da? Poate o fi chiar aşa.

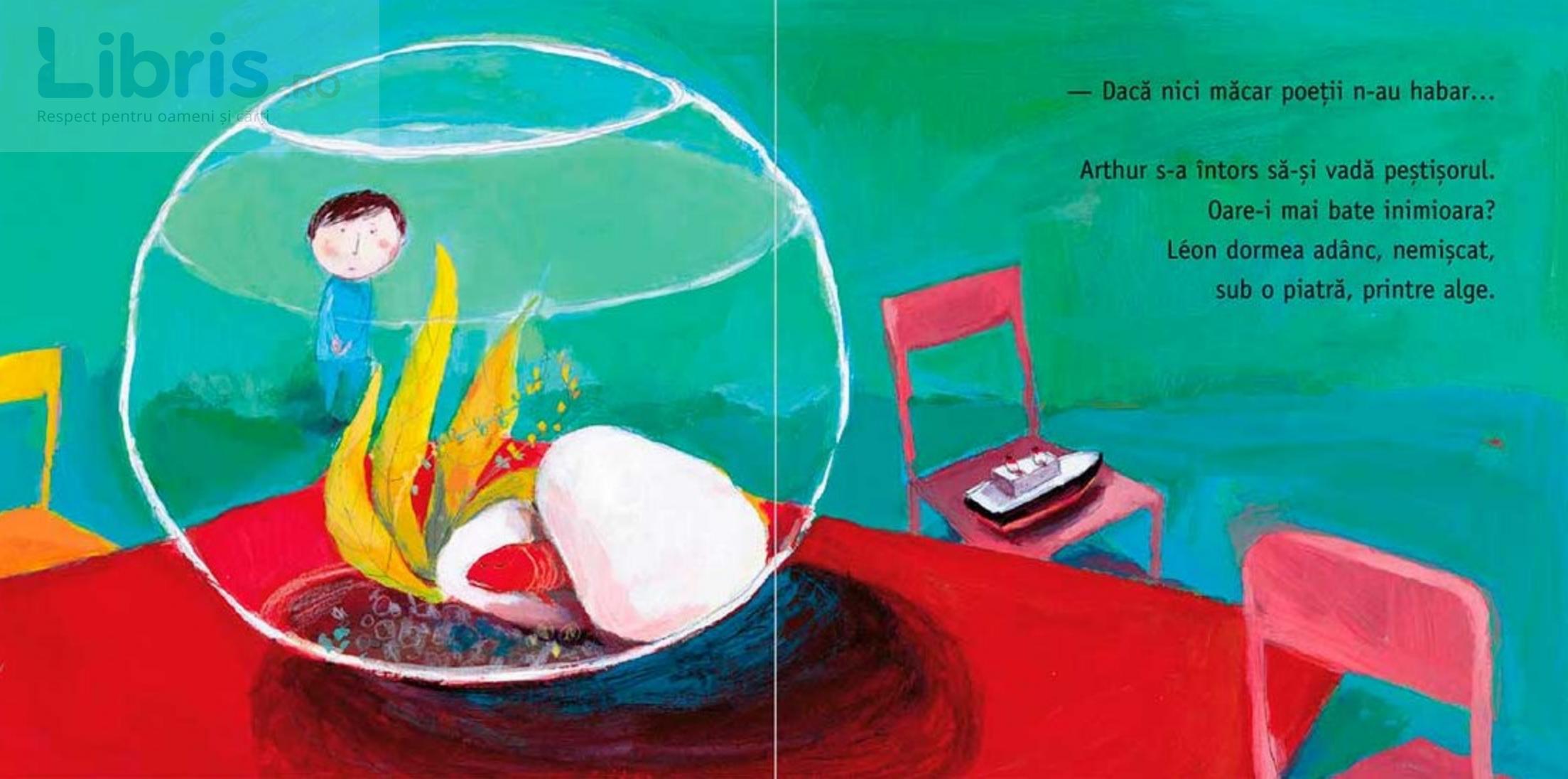
Arthur s-a dus apoi la doamna
Rotunjeanu, brutăreasa. E prietena lui.
Tocmai îi vindea o baghetă și trei
cornuri doamnei Ascuțeanu.

— Când îți întorci pe dos puloverul vechi,
ai zice că e altul nou. Un poem întoarce
cuvintele pe dos și hop! lumea e nouă.

— A, da? Poate o fi chiar aşa.

— Dacă nici măcar poetii n-au habar...

Arthur s-a întors să-și vadă peștișorul.

Oare-i mai bate inimioara?

Léon dormea adânc, nemîșcat,
sub o piatră, printre alge.